

INTERVIEW

'Eigenlijk wil ik een rockster zijn'

Cem Kekik heeft heel wat hordes moeten nemen voor hij was wat hij wilde worden: strafrechtadvocaat.

Theo Hakkert

In het gezicht gespuugd werd ie. 'Jampot, jampot! Wat moet je hier, donder op!' Cem Kekik was 8 jaar en net terug in Goor, uit Turkije. Zijn ouders hadden hem op zijn vijfde naar oma en tante gestuurd. Jong Turks leren, zodat hij geen achterstand had als hij er later voor dokter zou studeren.

„Na drie jaar kwam ik thuis. Naar Goor terug, waar ik geboren ben.” Cem Kekik had heimwee. „In mijn ledikantje droomde ik dat ik naar Goor zweefde en 's morgens wakker werd gekust door mijn moeder.” Hij was sterk vermagerd bovendien.

Oma Bakker, die helemaal geen oma van hem was, nam het voor hem op. „Zij heeft mijn ouders altijd geholpen. Mijn moeder de taal geleerd. Ik wist niet dat er verschil was tussen grootmoeder en oma. In Turkije vroeg mijn grootmoeder: wat is dat voor iemand, een oma? Ik zei: een oma is iemand die superlief is, die jou superlief vindt, jou knuffelt en cadeautjes geeft.”

Eenmaal terug in Goor zei 'oma' Bakker tegen Cems vader: Deze jongen gaat niet meer naar Turkije. Als hij wel gaat, zie je mij nooit weer. „Dat heb ik altijd zo onthouden. Maar mijn vader wilde me ook helemaal niet meer terugsturen. Mijn ouders wisten toen dat ze in Goor zouden blijven.”

En dus ging hij naar school, naar de Puntdak, dicht bij huis. Hij was 8, kende geen Nederlands, en daar werd hij in het gezicht gespuugd. „Ik noem geen namen, later zijn we goede vrienden geworden. Zo gaat het in het leven.”

De klodder was een veeg teken, een voorbode van wat komen zou. Het heeft nogal wat voeten in aarde gehad voor Cem Kekik (35) werd wat hij nu is: strafrechtadvocaat, bij Bordewijk in Schiedam. Hij geldt als een van de grootste talenten in het strafrecht.

Het kantoor behandelt liquidaties en grote 'importzakken', ofwel cocaïne-transporten. „Gisteren moest ik nog een zaak overdoen aan een invaller omdat ik geen tijd had. 300 kilo cocaïne en 100.000 euro cash in huis. Hij zal zich wel hebben afgevraagd welke zaak ik dan onder mij had.”

Na drie jaar Puntdakschool en dus pas drie jaar Nederlands kreeg hij een havo/vwo-advies. Mooi, knap, maar dan moeten mensen het wel in jou zien. „De eerste docent die ik sprak vroeg: wat wil je worden? Dokter. Chirurg. Hij moest lachen. Dat ging toch niet lukken.”

Via de universiteit in Groningen werd Cem Kekik strafpleiter, maar hoe zit het met de jongens die minder sterk in hun schoenen staan, niet zo mondig of talentrijk zijn? „Je hebt het hier wel over het verhaal van de samenleving als het gaat om integratie. Een jongetje krijgt na drie jaar Nederlandse taal een havo/vwo-advies. En dan zegt zo'n mentor: universiteit gaat niet lukken. Als je dat vaak hoort, gaat het ook niet lukken. Het is niet voor niets dat sommige jongens niet slagen, omdat ze verkeerde signalen krijgen. Als ze andere signalen hadden gekregen, waren ze veel nuttiger geweest voor de samenleving.”

Daslozen

Cem Kekik zit in de spreekkamer van het kantoor van Bordewijk in Schiedam. Hij draagt jeans en een T-shirt van de sport-

school in Goor waar zijn broer werkt. Stoppels, haren in een staartje. Heel casual. Niet meteen wat je van een advocaat verwacht. „Je hebt de daslozen en de dasdragers in de advocatuur. Ik ben van de daslozen, dat zie je.”

Het is ook beleid. „Voor mij is dit werk-kleding. Ik was vanmorgen naar een cliënt, een thaibokser. Ik wil dat hij mij begrijpt. In T-shirt geef ik een signaal af. Hij zit al dagen in een hok op het politiebureau. Dan wil hij iemand spreken die hij vertrouwt, na al die rechercheurs die willen dat hij bekennt. Als ik daarna kom, strak in het pak, dan hoor ik bij de vijand.”

Wanneer hij moet pleiten heeft hij een toga aan. „Uiteraard, maar met dezelfde lange haren. Staartje. Als ik een zaal binnenkom, wil ik dat de rechter stiekem denkt: daar gaan we weer. Er was een tijdje geleden een islamitische advocaat die niet wilde gaan staan voor rechters. Ik vond dat afschuwelijk. Ik ben van mijn generatie volgens mij de enige die buigt naar de rechter en sowieso de enige die buigt naar de officier. Ook als ik vertrek. Buigen, buigen, respect. Voor de rechters, voor de officieren, voor het systeem. Maar ik vind het leuk als er even spanning op staat. Die blik van: wat gaan we doen? En dan hoop ik een verweer te kunnen voeren waarvan de rechter denkt: dat is nog zinnig ook. Ik speel een beetje met de sfeer tijdens een zitting.”

Waarom ben je dit gaan doen?

Je ziet hem denken: zal ik het zeggen? „Het echte antwoord is dat ik te veel Al Pacino-films heb gezien. Dat theater, het speecheen. Ik wist dat ik dat wilde doen. Vanaf mijn veertiende wist ik al: strafrecht. De kick! Je staat 3-0 achter. Het onderzoek loopt al een tijdje, je cliënt wordt opgepakt en in een cel goegoid, en dan vragen ze hem of hij misschien iemand wil bellen. Ze hebben dozen vol dossiers. Taps, alles. En dan ben ik aan de beurt. En dan iets goeds proberen te doen. Goeds in de zin van dat de rechter zegt: Kekik, jij hebt gelijk, dit is fout.”

Heeft ook met afkomst en verleden te maken. „Een lid van het gezin ging de andere kant op. Ik zeg niet dat hij een engel is, maar mijn broertje werd niet altijd even eerlijk bejegend, denk ik. Er werd vaak gezegd dat hij zo'n grote bek had. Wat op zich klopt. Maar dan hoef je nog niet zijn kaak te breken. Ik heb in mijn leven zo veel meegemaakt wat ik oneerlijk vond, dat ik rechtvaardigheid zoek en uiteindelijk advocaat ben geworden, denk ik.”

Is het zo romantisch als in de films?

Meteen: „Het is mooier dan ik dacht. Je komt heel dicht bij. Maar pas nadat er iets is gebeurd. Die afstand is prettig en veilig. Als mensen mij vooraf benaderen dat ze cocaïne gaan invoeren of iemand liquideren, dat kan absoluut niet. In films zie je dat wel. Zo dichtbij is het niet. Het komt wel voor dat iemand weet dat hij wordt gezocht door de politie en mij belt. Na het feit. Dan gooit hij zijn telefoon weg en belt mij met een nieuwe telefoon. We moeten praten. Dat kan. Waar spreken we af? Kom naar kantoor, zaterdagavond. Die spanning is er wel. Alleen, je adviseert niet van tevoren.”

Je zingt ook, schrijft liedjes. Je presenteerde twee cd's in De Reggehof in Goor. Jouw spel met kleding, is dat de

brug naar jouw muzikale kant?

„Ik denk dat het dezelfde bron is. Soms baal ik als ik dingen op televisie zie. Muziek, dat is het echte werk. Laatst Lowlands, al die concerten achter elkaar. Dat! Ik zeg vaak dat ik het mooiste beroep van de wereld heb, maar eigenlijk zou ik rockster willen zijn.”

Gaat dat nog gebeuren?

„Ik heb wel eens tegen vrienden gezegd, gekscherend, dat ik eerst naam moet maken. Topadvocaat worden, misschien is mijn naam dan bekend en kunnen we met een platenmaatschappij praten. Ze lachten zich een kriebel. Ik lachte mee. Maar ik meende het wel. Elke week pak ik mijn gitaar. Eigen liedjes. Ik ben zo'n fanaat dat ik oprecht denk dat ik hits op de plank heb liggen.”

Twintig, 30 keer is hij door de politie staande gehouden. In Rotterdam, in Goor, overal. Liep hij 's avonds laat terug naar zijn ouders huis in Goor. Politieauto stopte naast hem. ID graag. Begon hij het betreffende wetsartikel op te ratelen. Touché.

Vervelender was zijn akkiefietje met minister Piet Hein Donner, toenmalig minister van Justitie. Hij studeerde in Groningen. Eerst lachten ze hem uit omdat hij als Turkse Nederlander een Twents accent had. Daar kon hij aan werken. Maar toen die lezing van Donner. „Honderden mensen in de zaal. Ik stond op en vroeg oprecht: wat is de strategie van de overheid om al dan niet naar buiten te brengen dat je een terroristische organisatie in de gaten hebt? Breng je het naar buiten, zodat je hen frustreert en ze niets meer kunnen doen, of hou je het stil, pak je ze op heterdaad en veroordeel je ze? Dat was de vraag.”

„Ik kreeg zijn antwoord niet mee. Hij zei iets. Iedereen lachte zich kapot. Ik voelde dat het ten koste van mij was gegaan. Later zag ik op internet dat hij had gezegd: Bent u bang dat wij u in de smiezen hebben? Dat trok ik me heel erg aan. Mijn zwager zei: dat is gewoon een grap die hij tegenover iedereen kon hebben gemaakt. Nou, die grap was niet zo sterk als hij hem tegenover een blonde Hollander had gemaakt.”

Het gaat hem om de trend. „Voorbeelden te over, pats, pats, pats. Sommige jongens van mijn generatie gaan er aan onderdoor in de samenleving. Ze zeggen: ze spugen me uit, ik hoor er niet bij. Ik hoor heel veel 'ze', dat stoort mij.”

Jij bent sterk, in jouw kop kun jij dat aan.

„Maar dat is geluk, hè, dat is geluk. Het is niet knap. Ik ben zo geboren dat ik het blijkbaar aan kan. Als je het allemaal opsomt, heb ik behoorlijk wat hordes moeten nemen, klappen gehad. We zijn nog niet klaar, met wat de opdracht ook is.”

Die opdracht kan zijn: iets doen voor de generatie die zich al verloren voelt. Hij denkt erover de politiek in te gaan. Tweede Kamer. „Maar zonder ervaring weet ik niet of kans maak.” Dus de gemeenteraad van Rotterdam.

„Ik heb het er vaak met vrienden over. En tussen neus en lippen door met mijn vriendin. Ben je dan vaker weg, vroeg ze. Ik zei: Ja. Ze zei: Gaat niet gebeuren, en ze liep kalm de kamer uit.” Cem Kekik roffelt van plezier op tafel.

CV

Cem Kekik
strafrechtadvocaat

- 1982 geboren in Goor
- 1994-2001 Waardenborch Goor/Holten
- vanaf 1998 zanger, componist
- 2001 studie Rechtsgeleerdheid Universiteit van Groningen afstudeerrichting Togamaster, Strafrecht en Criminologie
- 2006-2010 barman café De Zon, Goor
- 2008 presenteert theatershow en cd 'Hebban Olla Vogala'
- 2009 liveoptreden 3FM
- 2010 theatershow 'White Magic'
- 2011-heden advocaat bij Bordewijk, Schiedam
- woont samen, één zoon

FOTO MICHEL BESKERS

GELOOF, HOOP & LIEFDE

Rob Dieleman is ongediplomeerd ondernemer, le-
verancier van communicatieadviezen en project-
leider van het democratiefestival D'ran17.

'Een ander heeft dyslexie, ik lijd aan dysreligie'

Geloof

„Ik ben van huis uit katholiek en ben ook netjes ter communie gegaan als jongetje. Maar ik kwam er al snel achter dat het niet ging: het geloof en onder-
getekende. Het vormsel was al niet meer aan me besteed, toen was ik al afgehaakt. Dat is niet pijn-
lijk of zo, het gebeurde in een tijd waarin veel meer
mensen zich afkeerden van het geloof en de kerk.
Ik ken de Bijbel goed, weet waar het allemaal over
gaat. Ik heb een jaar of twintig geleden door een
opdracht van KRO/IKON en RKK de Bijbel ooit
van kaft tot kaft gelezen en weet sindsdien: het is
een mensenboek. Een verzameling losse verhalen.
Soms spannend, dan weer wreed, maar het is puur
mensenwerk. Ik heb het geloof er niet door terug-
gekregen. Het geloof en ik... het is volgens mij zoals
een ander dyslexie of dyscalculie heeft: ik heb dys-
religie. Het gaat gewoon niet, het lukt me niet te
geloven. De cultuur van het geloof en alles wat er
omheen hangt, is niet verkeerd. Als ik de tien ge-
boden lees, dan denk ik: prima. Helemaal mee
eens. Ik kan enorm genieten van Bach, die muziek
kan me diep raken. Ik wandel graag in de natuur,
dat voelt als het aanwezig zijn bij een kerkdienst.
Nee, het heeft niets te maken met het idee dat de
natuur deel is van de schepping. Ik geloof in stom
toeval. De natuur is er gewoon. Door stom toeval.”

Hoop

„Daar kan ik weinig mee. Hoop heeft iets van lijd-
zaamheid, iets passiefs. Het is te afwachtend. Ik
kan niet hopen dat D'ran, het festival over democ-
ratie en politiek dat we nu voor het eerst houden,
een succes wordt. Nee, ik en anderen, we maken
het tot een succes. Met z'n allen. Alleen door te
handelen en te doen wordt iets succesvol en kun je
iets bereiken. Niet door hopen en afwachten.”

Liefde

„Het is biologisch en hormonaal bepaald, de liefde.
Dat een man een vrouw tegenkomt en denkt: die
ruikt lekker, ziet er aantrekkelijk uit, dus daar wil
ik me wel mee voortplanten. Dat is in mijn of ons
geval ook gebeurd. Mijn vrouw en ik zijn niet ge-
trouwd, maar kennen elkaar al 34
jaar en zijn al die tijd al geluk-
kig met elkaar. We hebben
twee kinderen, van 18 en 13
jaar. Dus dat is aardig gelukt.
Ik geloof in het goede van de
mens en dat je een beetje
fatsoenlijk leeft. Dat is
ook wat ik zou willen
nalaten, fatsoen.”

Wandelen in de
natuur voelt als
een bezoek aan
een kerkdienst

Sommige jongens
van mijn generatie
gaan er aan
onderdoor
in de samenleving